

ската земя, но ^исе уклониха отъ тѣхъ и не ги истрѣбиха, (11) и ето какъ ни въздаватъ и ^иодатъ да ни испадятъ отъ наслѣднето ти което си далъ да наслѣдимъ. (12) Боже нашъ, ^ине щещъ ли да ги сядишь? защото нѣма сила въ насъ за да противостоимъ на това голѣмо множество което иде върхъ насъ, и не знаемъ що да правимъ? ^ино къмъ тебе сж очитъ ни.

(13) И стоеше всичкий Юда прѣдъ Господомъ съ челядитъ си, женитъ си, и синоветъ си. (14) Тогазъ ^идойде Духъ Господень на Яазиила Захаринътъ синъ, (*а Захария синъ на Венаия, а Венаия синъ на Иенила, а Иенила синъ на Маттания,*) Левитина, отъ Асафовитъ синове, ^иверѣе събранieto; (15) и рече: Слушайте, всичкий Юдо, и жители Иерусалимски, и ти царю Иосафате: така говори Господъ вамъ: ^ине бойте се вий, нито да се устрашите отъ лицето на това голѣмо множество; защото бойтъ не е вашъ, но Божий. (16) Слзате утрѣ противъ тѣхъ: ето, възсхождатъ прѣзъ възсходѣтъ Ассисъ; и ще ги намѣрите при крайтъ на потокътъ, прѣдъ пустинята Иерузалъ. (17) ^иНѣма да се бие те вий въ този бой: прѣдстапѣте, стойте, и виждте спасенieto Господне съ васъ, Юдо и Иерусалиме: не бойте се, нито да се устрашите: утрѣ излѣзте противъ тѣхъ; и ^иГосподъ е съ васъ. (18) И ^инаведе се Иосафатъ съ лице до земята; и всичкий Юда и Иерусалимскитъ жители паднахъ прѣдъ Господомъ та се поклониха Господу. (19) И станахъ Левитатъ, отъ синоветъ на Каатовитъ и отъ синоветъ на Кореевцитъ, да хвалятъ Господа Бога Израилева съ гласъ много възвишенъ.

(20) И станахъ на утринята та излѣзохъ къмъ пустинята Текуе; и когато излѣзохъ застана Иосафатъ та рече: Слушайте мя, Юдо и жители Иерусалимски: ^ивѣрвайте въ Господа Бога вашого, и ще се утвърдите: вѣрвайте пророцитъ му, и ще имате добъръ успѣхъ. (21) И като се съвѣта съ

люднетъ нареди пѣвци да ^иплѣхъ Господу, и ^ида пѣснословятъ великолѣпнето на святината му: като излѣзатъ прѣдъ воинството, и да говорятъ: ^иСлавословѣте Господа, ^изащото милостта му е въ вѣкъ.

(22) И когато начнахъ да пѣхъ и да пѣснословятъ, ^иГосподъ постави засади противъ Аммоновитъ и Моавовитъ синове, и противъ онѣзи отъ гората Сииръ що бѣха дошли върхъ Юда, и се ударихъ. (23) Защото станахъ Аммоновитъ и Моавовитъ синове върхъ жителитъ на гората Сииръ за да ги истрѣбятъ и заличатъ; и като свършиха жителитъ на Сииръ помогнахъ си помежду си да се истрѣбятъ.

(24) А Юда като отиде до стражата на пустинята помедна къмъ множеството, и, ето, бѣхъ мъртви тѣла паднали на земята, и никой не бѣше се избавилъ. (25) И когато дойдохъ Иосафатъ и люднетъ му за да ги обержатъ, намѣрихъ между мъртвитъ имъ тѣла твърди много богатство и скъпи съсѣди, и зѣха си толкозъ щото не можехъ да ги прѣвносятъ; и три дни обирахъ, защото кориснитъ бѣха много. (26) И въ четвъртитъ день се събрахъ въ Дольтъ на Благословенieto, защото тамъ благословихъ Господа; за това се нарече името на онова мѣсто Доля на Благословение дори до този день.

(27) Тогазъ всичкитъ Юдини и Иерусалимски мажне, и Иосафатъ прѣдъ тѣхъ, трѣгнахъ да се върнатъ въ Иерусалимъ съ веселie; защото ги ^иразвесели Господъ за неприятелитъ имъ. (28) И дойдохъ въ Иерусалимъ съ псалтири и китари и траби въ домътъ Господень. (29) И ^инападна страхъ Божий на всичкитъ царства на ^ионъ мѣста когато чухъ че Господъ ратува противъ неприятелитъ на Израила. (30) И умири се царството Иосафатово; защото ^инеговий Богъ му даде покой отъ всякадъ.

(31) И ^ицарува Иосафатъ надъ Юда. Тридесетъ и петъ години на възраст бѣ когато

и Числа 20; 21.
и Псал. 83; 12.
и 1 Цар. 3; 13.
и Псал. 25; 15.
121; 1, 2. 123; 1, 2.
141; 8.
и Числа 11; 25, 26.

24; 2. Гл. 15; 1.
24; 20.
и Исх. 14; 13, 14.
Втор. 1; 29, 30.
31; 6, 8. Гл. 32; 7.
и Исх. 14; 13, 14.
и Числа 14; 9.

Гл. 15; 2. 32; 8. и Слз. 7; 22.
и Исх. 4; 31. 1 Цар. 14; 20.
и Иса. 7; 9. и Неем. 12; 43.
и 1 Лѣт. 16; 29. и Гл. 17; 10.
и 1 Лѣт. 16; 34. и Гл. 15; 15.
Псал. 136; 1. Иовъ 34; 29.
и 1 Лѣт. 16; 41. и 3 Цар. 22; 41, и др.
Гл. 5; 13. 7; 3, 6.